

ע"פ 79294/01/19 - ועדה מקומית לתכנון לב הגליל נגד מג'די חוסין

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 79294-01-19 ועדה מקומית לתכנון לב הגליל נ' חוסין
בפני כבוד השופט שמואל מנדלבום
מערערים ועדה מקומית לתכנון לב הגליל
ע"י ב"כ עו"ד עסאם חטיב
נגד
המשיב מג'די חוסין
ע"י ב"כ עו"ד טארק נעאמנה

פסק דין

1. לפני ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופט ש. ארדמן) אשר ניתן ביום 18/12/18 בתיק תו"ב 46711-09-16 (להלן: "**פסק הדין**").

רקע עובדתי

2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום בגין בניית שני בנייני מגורים בשטח כולל של כ- 410 מ"ר, האחד מורכב משתי קומות בשטח כולל של כ- 230 מ"ר, והשני מורכב מקומת קרקע בשטח של כ- 180 מ"ר.

3. במועד גילוי העבירה בשנת 2012 ייעוד המקרקעין בהם נבנו המבנים היה חקלאי ואולם אין חולק על כך כי ייעוד המקרקעין הנוכחי הינו מגורים וביום 21/02/16 אושרה תוכנית שעל פיה שונה ייעוד המקרקעין למגורים (תוכנית איחוד וחלוקה ללא הסכמה) וכיום קיימת תוכנית נוספת לאיחוד וחלוקה ללא הסכמה שבגינה פורסמה בעיתונות ביום 13/11/18 הודעה בדבר אישורה למתן תוקף, אם כי יצוין כי בכתב האישום נטען כי מכוח התוכנית אשר אושרה בשנת 2016, לא ניתן להוציא היתרי בנייה.

4. כמו כן, אין חולק על כך כי עד היום טרם ניתן היתר לבניה עם זאת, מגזר הדין נשוא הערעור עולה כי בסמוך למועד גזר הדין החל המערער בנקיטת הליכים לצורך פתיחת תיק היתר בוועדה המקומית.

5. בגין המבנים שנבנו על ידי המשיב הוא הואשם בעבירות של ביצוע עבודות בנייה ללא היתר, וכן שימוש חורג במקרקעין ללא היתר ובניגוד לתוכנית תקפה, עבירות לפי סעיף 204(א)(ג) **לחוק התכנון והבנייה** התשכ"ה - 1965, בנוסחו לפני תיקון 116 (להלן: "**חוק התכנון והבנייה**").

6. המערער הורשע על פי הודאתו ביום 14/03/18 בעבירות האמורות, ובטיעוני המערער לעונש נטען כי מדובר בסיטואציה של ריבוי אירועים וריבוי עבירות, אשר יש בהן כדי להצדיק קביעת מתחם ענישה

שיביא בחשבון את ריבוי העבירות וישמור על יחס הולם בחומרת מכלול האירועים לבין העונש ההולם, והמערערת עתרה למתחם ענישה של קנס שינוע בין הסך של 110,000 ₪ עד 150,000 ₪, וכן חיוב בכפל אגרה בסך 24,600 ₪, חתימה על התחייבות וצו הריסה ואישור שימוש אשר יכנסו לתוקף לאחר 30 יום.

7. כנגד טענות המערערת טען המשיב כי מדובר במסכת עובדתית אחת ובהתאם בית המשפט מתבקש להתייחס למכלול העבירות כאירוע אחד. בנוסף נטען, כי המערער עושה שימוש במבנים שנבנו בתקופה של פחות משנה וזאת למגורים וכי בכל מקרה אין פגיעה תכנונית בשים לב לייעוד המקרקעין.

8. בנוסף נטען, כי למשיב אין עבר פלילי, הוא הודה בעבירות בהזדמנות הראשונה, הוא אינו עובד מאז חודש 12/18 לאחר שנפגע בתאונה, הוא מטפל גם בהוריו המבוגרים והוא אף פנה למהנדס בניה לצורך הכשרת הבניה ובהתאם טען המשיב כי מתחם הענישה ההולם הינו קנס שינוע בין הסך של 10,000 ₪ ל- 20,000 ₪.

גזר הדין

9. בית המשפט קמא לאחר ששמע את טיעוני הצדדים, גזר על הנאשם קנס בסך של 65,000 ₪ או 100 ימי מאסר תחתיו אשר ישולם ב- 25 תשלומים שווים ורצופים החל מחודש 01/19 וכן צו הריסה וצו איסור שימוש למבנים נשוא כתב האישום, מעוכבים ל- 120 וכן כפל אגרת בנייה בסך של 24,600 ₪ וחתימה על התחייבות כספית על סך של 75,000 ₪.

הודעת הערעור

10. בהודעת הערעור נטען כי גזר הדין חורג לקולא באופן מופלג במידה שמצדיק את התערבות בית משפט של ערעור וכי מתחם העונש שנקבע אינו הולם, הן את מדיניות הענישה הידועה והמקובלת והן את העונשים המוטלים מעבירות מהסוג הזה.

11. בהקשר זה טוענת המערערת כי העבירות שבוצעו על ידי המשיב גורמות לפגיעה בהליך התכנוני ובמרקם התכנוני מאחר והתנהגות המשיב קובעת עובדות בשטח והיא מאלצת את הרשויות להיגרר אחר המציאות המוכתבת על ידי הבנייה הבלתי חוקית, והמשיבה הפנתה לפסיקה אשר לפיה עבירות תכנון ובנייה מביאות לפגיעה רחבת היקף באינטרסים של פרטים ושל הציבור גם יחד, וכן מהווה פגיעה בשלטון החוק ובהתאם מחייבת ענישה מחמירה.

12. כמו כן נטען, כי מדובר בעבירות כלכליות וכפי שנקבע בפסיקה בעבירות מסוג זה נדרשת ענישה שתמנע הנאה כלכלית של העבריין מהעבירה שבוצעה על ידו, והמערערת הפנתה לפסיקה אשר לעמדתה מצביעה על רף הענישה הראוי במקרה שלפנינו.

13. בנוסף, טוענת המערערת כנגד פריסת הקנס שהוטל ותשלומים, וכנגד התקופה הממושכת שבה עוכב ביצועו של צו ההריסה שנקבע על ידי בית המשפט קמא, והמערערת טענה כי בית משפט קמא נתן משקל רב מידי לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המשיב, וזאת במקום שייתן את כובד המשקל הנדרש לשטח הבניה הגדול, ייעוד המקרקעין והפרת הצווים.

14. בנוסף טען ב"כ המערערת בדיון כי העובדה שהמשיב כיום יכול לקבל היתר בניה לבניה שבוצעה על ידו אינה יכולה לשמש כנימוק להקלה בעונש.

טענות ב"כ המשיב

15. כנגד טענות המערערת טען ב"כ המשיב כי ההלכה היא של בית משפט של ערעור יתערב בגזר דין רק במקרים בהם העונש שנקבע חורג בצורה קיצונית מרמת הענישה המקובלת ולטענתו המקרה שלפנינו איננו אחד המקרים המצדיקים התערבות שכזו.

16. בנוסף, נטען כנגד הפסיקה שאליה הפנה ב"כ המערערת כי הנסיבות שם היו שונות בין היתר בכך שבחלק מפסקי הדין בנוסף לבניה הבלתי החוקית הפרו הנאשמים צווים שיפוטניים או מנהליים, וב"כ המשיב הפנה לשלושה פסקי דין שניתנו לאחרונה, לאחר תיקון 116 ושבהם המערערת הייתה צד לדיון ובשלושתם נגזרו עונשים התואמים את רמת הענישה שנקבעה בפסק הדין שלפנינו ובשלושתם לא הגישה המערערת ערעור.

17. בנוסף, טען ב"כ המשיב כי העובדה שמדובר בשני מבנים איננה צריכה לשמש כנסיבה לחומרא, אלא להפך יש בה כדי ללמד שהמשיב אינו עושה שימוש באחד המבנים שנבנה.

18. בתגובה טען ב"כ המשיב כי הוא אינו יכול לאפשר או להכחיש את אי הגשת ערעור על ידי המערערת בשלושת המקרים שהובאו על ידי המשיב, וכנגד זאת הפנה ב"כ המשיב לפסיקה שניתנה לאחרונה גם כן בתיקים בהם המערערת הייתה צד, ושבהם נקבעו קנסות בגין בניה בשטח חקלאי בסכומים שעל פי חישוב במטרים מהווים רמת ענישה גבוהה בהרבה מכפי שנקבע במקרה שלפנינו.

דיון והכרעה

19. בטרם אפנה לבחינת טיעוני הצדדים מן הראוי לחזור על קביעתו העקבית של בית המשפט העליון לפיה :

"כלל הוא שלא בנקל תתערב ערכאת הערעור במידת העונש שקבעה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם העונש שנגזר חורג במידה ניכרת מרמת הענישה הנוהגת במקרים דומים או כאשר דבק פגם מהותי בגזר הדין (ראו למשל: ע"פ 2715/15 פלוני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (20.9.2015), בפסקה 6; ע"פ 5889/16 פלוני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (8.1.2017), בפסקה 9). הדברים נכונים ביתר שאת שעה שהערעור שלפנינו מכוון נגד קולת העונש ולא כלפי חומרתו, שכן כידוע ערכאת הערעור אינה נוטה למצות את הדין עם הנאשם"

ע"פ 5750/16 מדינת ישראל נ' ג'מאל חשאן (23.4.17, פסקה 10)

עוד נקבע כי:

"הלכה פסוקה היא שערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את דינו של מערער, ואינה נוטה להתערב בעונש שנגזר על-ידי הערכאה הדיונית, זולת בנסיבות חריגות שבהן נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או במקרה שבו העונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגת.... בנדון דידן, אכן נפלה שגגה מלפני הערכאה הדיונית בכך שלא הגדירה באופן ברור את מתחם הענישה ההולם למעשים. יחד עם זאת, בית משפט זה פסק פעמים רבות כי זוהי אינה טעות המצדיקה כשלעצמה את התערבות ערכאת הערעור; "ערכאת הערעור בוחנת, בראש ובראשונה, את התוצאה העונשית הסופית, וגם אם נפלה שגגה באופן הפעלת מנגנון הבניית שיקול הדעת שעוגן בהוראות תיקון 113, אין בכך כדי להצדיק קבלת ערעור כאשר התוצאה העונשית אינה מצדיקה התערבות" (ע"פ 8109/15 אהרון אביטן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (9.6.2016)).

248/18 אהרון גבאי נ' מדינת ישראל (02.7.18, פסקה 9).

20. עם זאת ולאחר שעיינתי בכל טיעוני הצדדים אני סבור כי המקרה שבפנינו נמנה בכל זאת עם אותם המקרים בהם נדרשת התערבות ערכאת הערעור בגזר הדין. ואבהיר את עמדותי.

21. ראשית אתייחס למתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט קמא, וכפי שנקבע בסעיף 40 ב' **לחוק העונשין התשל"ז-1977** (להלן-"**חוק העונשין**"), העיקרון המנחה בקביעת מתחם הענישה הוא "עיקרון ההלימה" בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו, ובקביעת מתחם הענישה עלינו להתחשב בערך החברתי אשר נפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובכלל זה הנסיבות אשר הובילו את הנאשם לביצוע העבירה (סעיף 40ג(א)-ו40ט' **לחוק העונשין**) וכן במצבו הכלכלי של הנאשם (כאשר עסקינן בעבירות קנס)(סעיף 40 ח' **לחוק העונשין**), וראו ע"פ 152/15 **עומר מסלמאני נ' מדינת ישראל** (17.11.15, פסקה 17) והפירוט המופיע שם ביחס לכל הנסיבות המנויות בחוק ואשר יש בהן כדי להשפיע לקולא או לחומרא בקביעת מתחם הענישה (להלן - "**עניין מסלמאני**").

22. באשר לערך החברתי המוגן הנפגע מביצוע עבירות בנייה, אפנה לדבריו הברורים של השופט (כתוארו אז) מ.חשין ברע"פ 4357/01 **סבן נ' הועדה המקומית לתכנון ובנייה קרית אונו** פ"ד(3) 49,59: "**בנייה שלא כדין היא לא רק תופעה, החותרת תחת התכנון הנכון של הבנייה, אלא השלכותיה מרחיקות לכת יותר. היא בין התופעות הבולטות, הפוגעות בהשלטת החוק. מי שעושה דין לעצמו פוגע באופן הגלוי והברור בהשלטת החוק...**"

וכן ראו רע"פ 5545/11 **יאסין עאדל נ' הועדה המקומית לתכנון ובנייה לב הגליל** (2.8.11, פסקה ו') וכן רע"פ 9239/12 **עבדאלקאדר אבו עראר נ' מדינת ישראל** (2.1.2013, פסקה 12).

23. לאור עוצמת הפגיעה ביסודות שלטון החוק, ובאפשרויות התכנון בשל קיומן של עבירות בנייה בלתי חוקית, חזר בית המשפט העליון וקבע כי על בתי המשפט לנקוט בגישה מחמירה ותקיפה בכל הנוגע לענישה בגין בנייה בלתי חוקית וכך נקבע כי:

"בהזדמנות זו, הנני מבקש להוסיף מספר מילים, לגבי חומרתן של העבירות בהן עסקינן. כפי שנקבע לא אחת, עבירות התכנון והבניה הפושות בארצנו, הגיעו לכדי רמה של "מכת מדינה", דבר המחייב נקיטת יד קשה נגד העבריינים. יפים, לעניין זה, דברי השופט ס' גובראן ברע"פ 6665/05 מריסאת נ' מדינת ישראל (17.5.2006): "על העונש שנגזר על מי שמורשע בעבירות נגד חוקי התכנון ובניה לשקף את חומרת המעשים והפגיעה בשלטון החוק ולשמש גורם הרתעה נגדו ונגד עבריינים פוטנציאליים, במטרה להפוך את ביצוע העבירות לבלתי כדאיות מבחינה כלכלית. כבר נפסק בעבר, כי בתי-המשפט מצווים לתת יד למאבק בעבירות החמורות בתחום התכנון והבניה, שהפכו לחזון נפרץ בימינו". הנני מצטרף לדברים נכוחים אלה." רע"פ 189/14 מודלג' נ' מדינת ישראל (14.3.14, פסקה 5).

24. עם זאת, יש לזכור כי בצד המשקל שיש לתת למאבק המשפטי הנדרש בעבירות בתחום התכנון והבניה, יש גם ליתן משקל ראוי לנסיבות הספציפיות הנוגעות לכל מקרה, ובכלל זה הנסיבות לקולא, וכפי שנקבע לא אחת: **"יוזכר כי ענישה היא לעולם אינדיבדואלית, ואין לקבל טענה כי בשל היקפה של תופעה חברתית שעיקרה בעבריינות מסוג מסוים, שומה על בית המשפט לבטל את הנסיבות הקונקרטיות של המקרה שלפנינו- הגם שבהחלט יש לכך השפעה על נקודת האיזון בין השיקולים השונים..."** (ע"פ 6538/16 מדינת ישראל נ' פלוני (5.2.17, פסקה 14).

25. יישום העקרונות לעיל על המקרה שלפנינו מצביע לעמדותי על כך שמתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט קמא אינו הולם את נסיבות ביצוע העבירה והרף העליון של המתחם כפי שנקבע על ידי בית המשפט נמוך באופן קיצוני מהרף הנדרש במקרה שלפנינו.

26. מדובר כפי שפורט לעיל בבנייה בלתי חוקית בהיקף נרחב (410 מ"ר), והמשיב לא הצביע על נסיבות מצוקה כלשהן אשר הובילו אותו לביצוע הבניה ובהקשר זה אציין כי בניגוד לטענות ב"כ המשיב אני סבור כי העובדה שהמשיב בנה שני מבנים מהווה נסיבה לחומרא באשר היא מוכיחה כי המשיב אינו מסתפק בבניה מצומצמת אשר נועדה למגוריו בלבד, אלא הוא נטל לעצמו את החירות לבצע עבודות בנייה בלתי חוקית גם עבור אחרים.

27. כמו כן, אני סבור כי בית המשפט קמא לא נתן את המשקל הראוי לכך שהבניה הבלתי חוקית בוצעה בזמן שייעוד המקרקעין היה חקלאי, וכי למרות קיומה של תוכנית משנת 2016 אשר על פיה שונה ייעוד המקרקעין למגורים, המשיב לא הצביע על פעולה כלשהי שבוצעה על ידו על מנת להכשיר את הבניה הבלתי חוקית, וכפי שציין בית משפט קמא רק ממש בסמוך לגזה"ד, המשיב פתח תיק בוועדה המקומית לצורך קבלת היתר בניה.

28. כנגד האמור אבקש לציין כי טיעוניה של המערערת לפיהן פעולות הבנייה של המשיב פוגעות באפשרויות התכנון העתידי ומהוות "קביעת עובדות בשטח" נטענו באופן כללי מבלי להצביע על עיגון ספציפי של טענות אלו במקרה שלפנינו, ולפיכך לא מצאתי לייחס להן משקל רב.

29. בכל מקרה לאור כל האמור לעיל, הרף העליון של מתחם הענישה שנדרש היה בית המשפט קמא לקבוע היה צריך להיות גבוה באופן משמעותי. ובעניין זה אפנה לעפ"א (חיפה) 45733-03-18, **וועדה מקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל נ' אחמד כנאני (23.7.18)** (להלן: "**עניין כנאני**") שדן במקרה דומה של בניה בהיקף כולל של כ- 687 מ"ר, במקרקעין שבהם אושרה תוכנית מתאר אשר יעדה את המקרקעין למגורים, אך מכוחה לא ניתן היה להוציא היתר בניה ושם נקבע על ידי מתחם ענישה שעמד על בין 80,000 ₪ ל- 200,000 ₪. ואפנה לפסיקה שהובאה על ידי שם, ולעמדת הרף העליון של מתחם הפסיקה במקרה שלפנינו לא היה צריך לפחות מ- 150,000 ₪.

30. לאחר שנקבע מתחם הענישה הראוי, יש לגזור את גובה הקנס בתוך מתחם הענישה וזאת בשים לב לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה (ראה ענין "**מסלמאני**" פסקה 20), ותוך הקפדה על כך שהקנס אשר יקבע בסיכומו של דבר, לא יחטיא את מטרתו של הקנס, למנוע מעובר העבירה את ההנאה הכלכלית הנובעת מביצוע העבירה, לרבות חסכון בדמי שכירות, חסכון בזמן עד לביצוע הבנייה ביחס לאזרחים שומרי חוק הממתינים לאישור התוכנית המפורטת ועוד'. (ראה עפ"א 41205-06-15 **מדינת ישראל נ' סלאמה (31.12.15)**, פסקה 23) (להלן: "**עניין סלאמה**").

31. במקרה שלפנינו, קיימות אמנם נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה המצדיקות הקלה בעונשו של המשיב ובכלל זה העובדה שהמשיב נפגע בתאונה חודש דצמבר 2018 ועל פי חומר רפואי שהוצג לבית המשפט קמא, קיימת פגיעה בכושר עבודתו, וכמו כן התחשב בית המשפט קמא בטיעונו של המשיב שלפיהן הוא מסייע להוריו המבוגרים ואף הוצגו מסמכים רפואיים המצביעים על בעיות רפואיות מהם סובלים הוריו, אם כי בעניין זה אציין כי לא ראיתי שהוצגו בפני המשפט קמא ראיות לסיוע בפועל שאותו נותן המשיב להוריו.

כמו כן אציין, כי המשיב טען למצב כלכלי קשה ואף צירף תלושי שכר המעיד על משכורת של כ- 4,000 ₪, אלא שטענה זו נסתרת לכאורה מהיקף הבנייה המשמעותי שביצע המשיב המעיד על יכולת כלכלית שאינה מבוטלת.

32. בכל מקרה, גם הנסיבות המצדיקות הקלה בעונשו של המשיב, לא היה בהן כדי להצדיק חיוב המשיב בקנס ברף התחתון ביותר של מתחם הענישה שקבע בית המשפט קמא ובית המשפט היה צריך ליתן משקל לכך שלמרות השנים הרבות שחלפו מאז בוצעה הבנייה על ידי המשיב, רק בסמוך למתן גזר הדין החל המשיב לטפל בנושא קבלת היתר בנייה, וכן לכך שלמעט צירוף תלושי שכר לא הובאו על ידי המשיב ראיות של ממש המצביעות על נסיבות של מצוקה שהובילו את המשיב לביצוע הבנייה הבלתי חוקית, ובהתאם אני סבור כי יש מקום להתערבות בגובה הקנס שקבע בית המשפט קמא וזאת גם בשים

לב לרמת הענישה הנוהגת במקרים דומים.

33. כך בעניין "כנאני" הוריתי על הגדלת הקנס שהוטל על הנאשם, לסך של **80,000 ₪**, וזאת גם לאחר שלקחתי בחשבון כי הנאשם חוייב גם בתשלום כפל שווי בנייה בסך של 100,000 ₪.

34. כמו כן, בע"פ 64416-12-14 **עבדאלולי ואח' נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה מעלה חרמון (23.3.15)** הפחית בית המשפט המחוזי קנס שהוטל על שני מערערים שביצעו במשותף עבודות בנייה בהיקף כולל שהועמד בערעור על 500 מ"ר, במקרקעין שיעודם מגורים, ובמסגרת הערעור אף הוצג היתר בנייה שניתן למערערים, אך עדיין בית המשפט חייב **כל אחד** מהמערערים בקנס בסך של **80,000 ₪**.

35. בנוסף בעניין "סלאמה" שם החמיר בית המשפט המחוזי בעונשו של נאשם שהורשע בבניית 272 מ"ר למגורים במקרקעין שהיו מוכרזים כשמורת טבע ובייעוד חקלאי, ועל אף העובדה שבמהלך ההליכים שונה ייעוד המקרקעין למגורים, בית המשפט הטיל על הנאשם קנס בסך של **120,000 ₪**, אם כי יצוין כי בית המשפט נתן משקל גם להרשעת הנאשם באי קיום צו הריסה שיפוטי וזאת בשונה מהמקרה שבפנינו.

36. כמו כן, בעפ"א (חי') 11955-01-19 **הועדה המרחבית לתכנון ובנייה שפלת הגליל נ' מוחמד יוסף עואד (7.3.19)**, החמיר בית המשפט המחוזי בעניינו של נאשם אשר הורשע בבניית מבנה מגורים בשטח כולל של 254 מ"ר במקרקעין שיעודם מגורים על פי תכנית מיתאר שלא ניתן להוציא מתוכה היתר בנייה ובית המשפט העמיד את גובה הקנס על סך של **70,000 ₪**.

37. לסיום התייחסותי לרמת הענישה במקרים דומים, אתייחס לטענות בא כוח המשיב אשר הפנה לפסיקה שבה נקבעה לאחרונה ענישה דומה למקרה שלפנינו ובכל זאת המערערת לא הגישה ערעור במקרים אלו, אלא שאינני סבור כי בפסיקה זו כדי להצדיק אי התערבות במקרה שלפנינו.

כך ורק לשם הדוגמה בתיק תו"ב (קריות) 67702-12-15 **ועדה מקומית לתכנון ובנייה לב הגליל נ' בלאל סח (4.12.18)** שם הורשע נאשם בבניית 400 מ"ר במקרקעין שיעודם ציבורי, אלא ששם הוצגו ראיות למחלת אשתו של הנאשם וכן להיותו מסובך בחובות, ובית המשפט קמא ובית המשפט שם הטיל על הנאשם קנס בסך של 75,000 ₪, ולעמדתי אף במקרה זה ניתן ללמוד כי היה מקום להחמיר במקרה שבפנינו שבו היקף הבנייה הינו נרחב יותר, ובעת שביצע המשיב את עבירות הבנייה ייעוד המקרקעין היה חקלאי.

כמו כן אציין, כי שני המקרים הנוספים שהובאו על ידי בא כוח המשיב דנו בבנייה במקרקעין שיעודם מגורים ושלא קיים בהם קושי לקבל היתר בנייה, ובהתאם לא ניתן להשוות את הקביעות שניתנו בהם

למקרה שבפנינו.

38. סיכומי של דבר, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, ובכלל זה היקף הבנייה, העובדה שמדובר בשני מבנים נפרדים וכן העובדה שכאמור המשיב החל לטפל בהוצאת היתר בנייה רק בסמוך לגזר הדין וגם בדיון בפניי לא יכל להצביע על התקדמות בנושא זה, ולאחר שקבעתי כאמור לעיל כי בית המשפט קמא נתן משקל מופרז לקולא, לעמדתי, לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובשים לב לכך שערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את הדין עם הנאשם, **אני מורה כי הקנס שהוטל בבית המשפט קמא יוגדל לסך של 90,000 ₪, סכום אשר ישולם ב - 40 תשלומים חודשיים שווים ורצופים בסך של 2,250 ₪ כל אחד, החל מחודש יוני 2019, ובניכוי כל סכום שכבר שולם על ידי המשיב, וכמו כן אני קובע כי סכום כתב ההתחייבות יועמד על סך של 90,000 ₪, ועל המשיב לחתום על כתב ההתחייבות לא יאוחר מיום 20.6.2019 .**

39. בהקשר זה אציין, כי מצאתי לנכון להורות על פריסה ממושכת יחסית של תשלומי הקנס וזאת מתוך התחשבות בפציעתו של המשיב, ובמשכורתו כפי שעלתה מתלושי השכר שהוצגו בבית המשפט קמא.

40. **בכל יתר רכיבי גזר הדין לרבות תקופת המאסר חלף הקנס, חיוב בכפל אגרה ותקופת דחיית ביצוע צו ההריסה שנקבע בגזר הדין, לא מצאתי לנכון להתערב.**

בכל הנוגע לדחיית ביצוע צו ההריסה, מצאתי ליתן משקל להליכים שהחל המשיב לנקוט בסמוך לגזר הדין, המצדיקים דחיית ביצוע הצו כפי שקבע בית המשפט קמא, ועל מנת לאפשר למשיב התארגנות לצורך ביצוע גזר הדין מחד, ובשים לב לתקופת ההארכה שכבר חלפה ממועד גזר הדין ועד היום, אני קובע כי צו ההריסה יהיה ניתן לביצוע החל מיום 30.6.2019, וככל שלא יעלה בידי המשיב להשיג היתר בנייה עד אותו מועד, הוא יהיה מחוייב בביצוע ההריסה שנקבעה בצו עד ליום 31.7.2019, וככל שלא יעשה כן המערערת תהיה רשאית לבצע את צו ההריסה ולחייב את המשיב בהוצאותיה.

ניתן היום, כ"ח אייר תשע"ט, 02 יוני 2019, בהעדר הצדדים.